

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 22. maijā^{*}

Lieta C-499/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Sąd Okręgowy w Koszalinie* (Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 13. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 8. decembrī, tiesvedībā

Halina Nerkowska

pret

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši Dž. Arestis [*G. Arestis*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), E. Juhāss [*E. Juhász*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

^{*} Tiesvedības valoda — poļu.

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Nerkovska [*Nerkowska*] — savā vārdā,

— *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie* vārdā — V. Vitkoviča [*W. Witkowicz*], *adwokat*,

— Polijas valdības vārdā — E. Osņecka-Tamecka [*E. Ośniecka-Tamecka*], pārstāve,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz V. Ferante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Maidani [*D. Maidani*] un A. Stobjecka-Kuika [*A. Stobiecka-Kuik*], pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 28. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt EKL 18. panta 1. punktu.
- ² Šis lēmums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp Nerkovsku un *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie* (Sociālā nodrošinājuma iestādes Košaļinas filiāle) par pēdējās minētās atteikumu pārskaitīt Nerkovskai invaliditātes pensiju par veselības kaitējumu, kas radies, tai pavadot sešus gadus izsūtījumā bijušajā Padomju Sociālistisko Republiku Savienībā (bijušā PSRS).

Valsts tiesiskais regulējums

- ³ Valsts tiesisko regulējumu veido 1974. gada 29. maija Likums par kara un militārā dienesta invalidu un viņu ģimeņu invaliditātes pensijām (*Ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin*), kas vēlāk grozīts (2002. gada Dz. U Nr. 9, 87. pozīcija, turpmāk tekstā — “1974. gada likums”), un 1991. gada 24. janvāra Likums par karotājiem un atsevišķām personām, kas ir kara un pēckara represiju upuri (*Ustawa o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego*) (Dz. U Nr. 17., 75. pozīcija).

- 4 1974. gada likuma 5. pantā ir paredzēts, ka šajā likumā paredzētie pabalsti ir izmaksājami pretendentiem uz šo pabalstu par laika posmu, kurā tie ir dzīvojuši Polijas Republikā, ja vien ar likumu vai starptautisko nolīgumu nav paredzēts citādi.
- 5 Saskaņā ar 1974. gada likuma 3. pantu šīs pensijas finansē Polijas valsts.
- 6 Saskaņā ar 1991. gada 24. janvāra Likuma par karotājiem un atsevišķām personām, kas ir kara un pēckara represiju upuri, 12. panta 2. punktu pabalstus naudā un citas tiesības, kas paredzētas 1974. gada likumā, saņem arī tās personas, kas tika iekļautas vienā no invalīdu grupām sakarā ar invaliditāti, kas saistīta it īpaši ar uzturēšanos cietumā vai ieslodzījuma noietnēs, vai noietnēs, kas atradās Iekšlietu tautas komissariāta (*NKVD*) Karagūstekņu un ieslodzīto galvenās pārvaldes (*GUPVI*) pārvaldībā un, sākot ar 1946. gada martu, bijušās PSRS Iekšlietu ministrijas (*MVD*) pārvaldībā, vai noietnēs, kas atradās *NKVD* Kontroles un filtrācijas divīzijas pārvaldībā un, sākot ar 1946. gada martu, minētās Iekšlietu ministrijas pārvaldībā. Šos pabalstus saņem arī personas, kas bija kara un pēckara represiju upuri, tas ir, personas, kas viņu ieslodzījuma politisku, reliģisku un nacionālu motīvu dēļ tika izsūtītas trimdā vai deportētas piespiedu kārtā uz bijušo PSRS. Par invaliditāti, kas saistīta ar atrašanos izsūtījumā, uzskata tādu invaliditāti, kas radusies sakarā ar ievainojumiem, sasitumiem vai citiem miesas bojājumiem vai slimībām šāda izsūtījuma rezultātā.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 7 Nerkovska, kurai pašlaik ir Polijas pilsonība, ir dzimusi 1946. gada 2. februārī pašreizējā Baltkrievijas teritorijā.

- 8 Trīs gadu vecumā viņa zaudēja vecākus, kas saskaņā ar tiesas nolēmumu tika izsūtīti uz Sibīriju.
- 9 1951. gada aprīlī uz bijušo PSRS tika izsūtīta pati Nerkovska, viņas brālis un tante. Viņa tur dzīvoja ļoti smagos apstākļos līdz 1957. gada janvārim.
- 10 Pēc gandrīz sešiem gadiem viņa atgriezās Polijā. Viņa tur studēja un pēc studiju beigšanas sāka strādāt administratīvu darbu.
- 11 1985. gadā viņa atstāja Poliju un pārcēlās uz pastāvīgu dzīvi Vācijā.
- 12 2000. gada oktobrī Nerkovska iesniedza pieteikumu *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie*, lai saņemtu invaliditātes pensiju par kaitējumu, kāds tika nodarīts viņas veselībai izsūtījuma laikā.
- 13 Ar 2002. gada 4. oktobra lēmumu *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie* atzina, ka Nerkovskai ir tiesības uz pensiju daļējas darba nespējas dēļ, kas saistīta ar uzturēšanos izsūtījuma vietās, bet apturēja attiecīgā pabalsta izmaksu, pamatojoties uz to, ka pabalsta saņēmēja nedzīvo Polijā.

- 14 Apstrīdot šo lēmumu, Nerkovska vērsās *Sąd Okręgowy w Koszalinie* (Košaļinas Apgabaltiesa), lūdzot atzīt viņas tiesības saņemt prasīto invaliditātes pensiju. Šī tiesa viņas argumentus neuzskatīja par pamatotiem un ar 2003. gada 22. maija spriedumu, kas tika taisīts pagaidu noregulējuma tiesvedības beigās, prasību noraidīja.
- 15 2006. gada septembrī Nerkovska iesniedza jaunu pieteikumu par minētā pabalsta saņemšanu. Sava pieteikuma pamatošanai viņa apgalvoja, ka Polijas Republika pievienojās Eiropas Savienībai 2004. gada 1. maijā un tādējādi inkorporēja Kopienas tiesības Polijas valsts tiesībās.
- 16 Administratīvā procesa beigās *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie* 2006. gada 14. septembrī pieņēma lēmumu, kas tiek izskatīts pamata lietā, un atteica Nerkovskai izmaksāt invaliditātes pensiju atbilstoši viņas iepriekš atzītajām tiesībām, pamatojoties uz to, ka viņa nedzīvo Polijas Republikas teritorijā.
- 17 Nerkovska apstrīdēja minēto lēmumu iesniedzējtiesā, lūdzot, lai tas tiktu grozīts tādējādi, ka viņai atkal tiktu izmaksāta invaliditātes pensija. Nerkovska apgalvoja, ka, ņemot vērā Polijas pievienošanos Eiropas Savienībai, tās faktiskā dzīvesvieta nevar būt šķērslis šī pabalsta izmaksai.

- 18 Šādos apstākļos *Sąd Okręgowy w Koszalinie* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai EKL 18. pants, ar kuru ikvienam Eiropas Savienības pilsonim ir garantētas tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, nepieļauj, ka tiek piemēroti [1974. gada likuma] 5. pantā paredzētie valsts noteikumi tiktāl, ciktāl tie paredz, ka pensijas pabalstu naudā darba nespējas dēļ, kas saistīta ar uzturēšanos izsūtījuma vietās, izmaksā tikai tad, ja šīs pensijas pretendents dzīvo Polijas Republikas teritorijā?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 19 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai EKL 18. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru šī dalībvalsts atsakās izmaksāt kādam no tās pilsoņiem pabalstu, kas tiek piešķirts karā un represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem, kaut arī šī pilsoņa tiesības uz šādu pabalstu ir atzinusi kompetentā iestāde ar savu lēmumu, pamatojoties tikai uz to, ka attiecīgais pilsonis dzīvo nevis šajā, bet citā dalībvalstī.
- 20 Šajā sakarā vispirms ir jānosaka, vai tāda situācija kā pamata lietā ietilpst Kopienų tiesību un it īpaši EKL 18. panta 1. punkta piemērošanas jomā.

Par EKL 18. panta 1. punkta piemērojamību

- 21 Attiecībā uz šīs normas *ratione personae* piemērošanas jomu pietiek norādīt, ka saskaņā ar EKL 17. panta 1. punktu ikviena persona, kam ir kādas dalībvalsts pilsonība, ir Savienības pilsonis. Turklāt EKL 17. panta 2. punkts Savienības pilsoņiem paredz ar EK līgumu piešķirtās tiesības un uzliktos pienākumus, starp kuriem ir arī EKL 18. panta 1. punktā minētie (2006. gada 26. oktobra spriedums lietā C-192/05 *Tas-Hagen* un *Tas*, Krājums, I-10451. lpp., 18. punkts).
- 22 Kā Polijas pilsoni Nerkovski ir Savienības pilsoņa statuss, kas noteikts ar EKL 17. panta 1. punktu, un tāpēc viņa var baudīt tiesības, kuras tiek piešķirtas personām ar šo statusu, tādas kā, cita starpā, tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, ko paredz EKL 18. panta 1. punkts.
- 23 Otrkārt, attiecībā uz EKL 18. panta 1. punkta materiālās piemērošanas jomu ir svarīgi atzīmēt, ka Kopienas tiesību šā brīža attīstības stadijā tāds pabalsts kā pamata lietā, kura mērķis ir kompensēt karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem viņu pārciesto psihisko kaitējumu vai miesas bojājumu, ietilpst dalībvalstu kompetencē (iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 21. punkts).
- 24 Tomēr dalībvalstīm šī kompetence ir jāizmanto atbilstoši Kopienas tiesībām, it īpaši atbilstoši Līguma normām, kas ikvienam Savienības pilsonim piešķir tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā (iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 22. punkts).

- 25 Turklāt ir atzīts, ka EKL 17. pantā noteiktās Eiropas Savienības pilsonības mērķis nav paplašināt Līguma materiālās piemērošanas jomu un attiecināt to uz iekšējām situācijām, kam nav nekādas saistības ar Kopienu tiesībām (1997. gada 5. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-64/96 un C-65/96 *Uecker un Jacquet*, *Recueil*, I-3171. lpp., 23. punkts; 2003. gada 2. oktobra spriedums lietā C-148/02 *Garcia Avello*, *Recueil*, I-11613. lpp., 26. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 23. punkts).
- 26 Tomēr Tiesa jau ir atzinusi, ka gadījumi, uz kuriem attiecas Kopienu tiesību *ratione materiae* piemērojamība, it īpaši ietver gadījumus, kas saistīti ar pamatbrīvību izmantošanu, ko garantē Līgums un kas attiecas uz brīvību pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā, kura noteikta EKL 18. pantā (2005. gada 15. marta spriedums lietā C-209/03 *Bidar*, Krājums, I-2119. lpp., 33. punkts, kā arī 2005. gada 12. jūlija spriedums lietā C-403/03 *Schempp*, Krājums, I-6421. lpp., 17. un 18. punkts).
- 27 Šajā lietā ir jākonstatē, ka uz tādu situāciju, kādā ir Nerkovska, attiecas Eiropas Savienības pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalsts teritorijā. Prasītāja pamata lietā, pārceļoties uz dzīvi Vācijā, izmantoja tiesības, ko EKL 18. panta 1. punkts paredz visiem Savienības pilsoņiem — tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot citas dalībvalsts teritorijā, kuras pilsonis tas nav.
- 28 Turklāt no lietas materiāliem, kurus iesniedzējtiesa nosūtījusi Tiesai, skaidri izriet, ka atteikums izmaksāt Nerkovskai piešķirto invaliditātes pensiju izriet no tā, ka viņa pārcēlās uz dzīvi Vācijā.
- 29 No iepriekš minētā izriet, ka situācija, saskaņā ar kuru tas, ka Nerkovska ir izmantojusi savas Kopienu tiesību sistēmā atzītās brīvības, ir iespaidojis viņas tiesības saņemt pabalstu atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, nevar tikt uzskatīta par tīri iekšēju jautājumu, kam nav nekādas saiknes ar Kopienu tiesībām.

- 30 Tāpēc ir jāizvērtē, vai EKL 18. panta 1. punkts, kas ir piemērojams tādā situācijā kā pamata lietā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru, lai izmaksātu karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem invaliditātes pensiju, pretendents uz šo pabalstu ir jādzīvo tās dalībvalsts teritorijā, kas piešķir šādu pabalstu.

Par prasību ievērot nosacījumu par dzīvesvietu

- 31 Attiecībā uz EKL 18. panta 1. punkta piemērošanas apjomu Tiesa jau ir nospriedusi, ka iespējas, ko piedāvā Līgums saistībā ar brīvu pārvietošanos, nevarētu efektīvi izmantot, ja dalībvalsts pilsonim varētu liegt tās izmantot to šķēršļu dēļ, kurus viņa dzīvošanai uzņemošajā valstī rada viņa izcelsmes valsts, sodot viņu par šo tiesību izmantošanu (2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-224/02 *Pusa*, *Recueil*, I-5763. lpp., 19. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 30. punkts).
- 32 Tāds valsts tiesiskais regulējums, kas ir nelabvēlīgs noteiktiem valsts pilsoņiem tikai tādēļ, ka viņi ir izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot citā dalībvalstī, ir EKL 18. panta 1. punktā ikvienam Savienības pilsonim atzīto brīvību ierobežojums (2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-406/04 *De Cuyper*, Krājums, I-6947. lpp., 39. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 31. punkts).
- 33 1974. gada likums ir šāds ierobežojums. Faktiski, pakļaujot karā un represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem paredzētās invaliditātes pensijas izmaksāšanu nosacījumam, ka pretendentiem uz to ir jādzīvo valsts teritorijā, šis likums var Polijas pilsoņus, kuri

atrodas tādā situācijā kā prasītāja pamata lietā, pārliecināt neizmantojot viņu tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot ārpus Polijas.

³⁴ Valsts tiesisko regulējumu, kas paredz šādu ierobežojumu, valsts pilsoņiem izmantojot brīvības, no Kopienų tiesību viedokļa var attaisnot tikai tad, ja tas ir pamatots ar objektīviem vispārējo interešu apsvērumiem, kas nav atkarīgi no skarto personu pilsonības un ir samērīgi ar mērķi, ko valsts tiesības leģitīmi tiecas sasniegt (iepriekš minētie spriedumi lietā *De Cuyper*, 40. punkts, kā arī lietā *Tas-Hagen* un *Tas*, 33. punkts).

³⁵ Attiecībā uz pirmo nosacījumu no apsvērumiem, kurus Tiesai iesniedza gan atbildētāja pamata lietā, gan Polijas valdība, ir redzams, ka 1974. gada likumā paredzētais ierobežojums būtībā izriet no Polijas likumdevēja vēlmes ierobežot solidaritātes pienākumu pret karā un represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem, attiecinot to tikai uz tām personām, kam ir saikne ar Polijas tautu. Dzīvesvietas nosacījums tādējādi ir izpausme tam, kādā apjomā šādi upuri ir saistīti ar Polijas tautu.

³⁶ Turklāt atbildētāja pamata lietā un Polijas valdība atzīmē, ka tikai ar nosacījumu par dzīvesvietu tādu kā pamata lietā var nodrošināt iespēju pārbaudīt, vai attiecīgā pabalsta saņēmēja situācija nav izmainījusies tādējādi, ka var tikt ietekmētas pēdējā minētā tiesības uz šo pabalstu. Šajā sakarā tās uzsver, ka, nepastāvot iespējai saņemt administratīvu un ārsta palīdzību citās dalībvalstīs, kas sociālā nodrošinājuma pabalstu sakarā ir paredzēta Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), padara Polijas kompetento iestāžu veikto kontroli neefektīvu. Tāpat

tās apgalvo, ka citi mazāk ierobežojoši pasākumi nebūtu tik efektīvi kā minētais nosacījums.

37 Protams, ka gan vēlme nodrošināt saikni starp attiecīgās dalībvalsts sabiedrību un pabalsta saņēmēju, gan arī nepieciešamība pārbaudīt, vai pēdējais minētais joprojām ievēro nosacījumus šāda pabalsta saņemšanai, ir objektīvi vispārējo interešu apsvērumi, kas pamatotu argumentu par to, ka nosacījumi šāda pabalsta piešķiršanai vai izmaksai var ietekmēt šīs dalībvalsts pilsoņu pārvietošanās brīvību.

38 Attiecībā uz prasību par saikni starp attiecīgās dalībvalsts sabiedrību Tiesa uzskatīja, ka attiecībā uz pabalstu tādu kā pamata lietā, kuru neregulē Kopienų tiesības, dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība, izlemjot, kādi kritēriji izmantojami, novērtējot šādu saikni, vienlaikus ievērojot Kopienų tiesību izvirzītās robežas (iepriekš minētais spriedums lietā *Tas-Hagen un Tas*, 36. punkts).

39 Tāpēc ir likumīgi, ja dalībvalsts, izmantojot nosacījumus, kas saistīti ar attiecīgās personas pilsonību vai dzīvesvietu, ierobežo atlīdzības karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem piešķiršanu, attiecinot to tikai uz tādām personām, kurām ir vismaz kaut kāda saikne ar šīs dalībvalsts sabiedrību.

40 Taču, kaut arī šī sprieduma 33. punktā konstatētais ierobežojums var tikt pamatots ar tādiem objektīviem vispārējo interešu apsvērumiem, kādi minēti iepriekšējā punktā, šis ierobežojums tāpat nedrīkst būt nesamērīgs ar izvirzīto mērķi.

41 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka nosacījums par pastāvīgu dzīvesvietu valsts teritorijā visu pabalsta izmaksas laiku tiek uzskatīts par sasaistes elementu starp Polijas sabiedrību un karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem, ir jākonstatē, ka, lai arī dzīvesvieta patiešām ir uzskatāma par kritēriju šādas saiknes noteikšanai, tad tik un tā tādos apstākļos kā pamata lietā šāds nosacījums pārsniedz to, kas ir nepieciešams mērķa sasniegšanai.

42 Ir skaidrs, ka Nerkovskai ir Polijas pilsonība un ka viņa dzīvoja Polijā vairāk nekā 20 gadus, kuru laikā viņa studēja un strādāja.

43 Ar faktu, ka Nerkovska ir dalībvalsts, kura piešķir pamata lietā apskatāmo pabalstu, pilsonē un dzīvoja šajā valstī vairāk nekā 20 gadus, to laikā studējot un strādājot, var būt pietiekami, lai noteiktu saikni starp šo dalībvalsti un minētā pabalsta saņēmēju. Šādos apstākļos prasība par nemainīgu dzīvesvietu visu pabalsta izmaksas laiku ir jāuzskata par nesamērīgu tiktāl, ciktāl tā pārsniedz to, kas ir nepieciešams minētās saiknes nodrošināšanai.

44 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru nosacījums par dzīvesvietu ir vienīgais līdzeklis, kā pārbaudīt, vai invaliditātes pensijas saņēmējs joprojām ievēro nosacījumus tās saņemšanai, pietiek ar atbildi, ka nevar pamatot apgalvot, ka izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar citiem līdzekļiem, kas, kaut arī ir mazāk ierobežojoši, ir pietiekami efektīvi.

- 45 Ja, lai veiktu medicīnisko vai administratīvo pārbaudi, ir nepieciešama tāda pabalsta kā pamata lietā saņēmēja klātbūtne attiecīgās dalībvalsts teritorijā, tad nekas neliedz šai dalībvalstij lūgt minētajam pabalsta saņēmējam ierasties šajā valstī, lai izietu šādu pārbaudi, tai skaitā paredzot iespēju apturēt pabalsta izmaksu minētā pabalsta saņēmēja nepamatota atteikuma gadījumā.
- 46 Līdz ar to tāds nosacījums par dzīvesvietu kā pamata lietā pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, proti, pārbaudītu, ka pabalsta saņēmējs turpina ievērot nosacījumus šī pabalsta saņemšanai, un tādējādi neatbilst samērīguma principam, kas atgādināts šī sprieduma 34. un 40. punktā.
- 47 Ņemot vērā minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka EKL 18. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru šī dalībvalsts vispār un jebkādos apstākļos atsakās izmaksāt tās pilsoņiem pabalstu, kas tiek piešķirts karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem, pamatojoties tikai uz to, ka šie pilsoņi visu šī pabalsta izmaksas laiku dzīvo nevis šīs, bet citas dalībvalsts teritorijā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 48 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

EKL 18. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru šī dalībvalsts vispār un jebkādos apstākļos atsakās izmaksāt tās pilsoņiem pabalstu, kas tiek piešķirts karā vai represijās cietušajiem civiliedzīvotājiem, pamatojoties tikai uz to, ka šie pilsoņi visu šī pabalsta izmaksas laiku dzīvo nevis šīs, bet citas dalībvalsts teritorijā.

[Paraksti]